

หนึ่งในการแสดงให้เห็นที่ชัดเจนที่สุดที่เรามีในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตอย่างกล้าหาญพบได้ในดาเนียล 3 ซึ่งเป็นข้อความของเราสำหรับวันนี้ในขณะที่เรากำลังดำเนินการต่อในหนังสือดาเนียล เป็นการแสดงความกล้าหาญที่เหลือเชื่อเมื่อเพื่อนสามคนของแดเนียลวางใจพระเจ้าและปล่อยให้พระองค์ปกครองชีวิตของพวกเขา มากกว่าความกลัวของพวกเขา

วันนี้เป็นวันแม่ และฉันอยากจะพูดในตอนแรกว่า ข้อความและคำเทศานี้มีไว้สำหรับทุกคน แต่ฉันคิดว่ามันมีความสำคัญเป็นพิเศษสำหรับผู้หญิงที่เราให้เกียรติในวันนี้ เพราะ: **ความเชื่อแบบที่แสดงในดาเนียล 3 เป็นความเชื่อที่กล้าหาญที่มารดารวบรวมไว้ในชีวิตปกติ มักไม่ได้รับการยอมรับ มักไม่มีการรับประกันผลลัพธ์ มักจะยืนหยัดอย่างมั่นคงในกองไฟเมื่อไม่ทราบผลลัพธ์โดยสิ้นเชิง แต่ก่อนอื่น มาจดจำกันเพื่อว่าคุณพลาดช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา**

ดาเนียลพบได้ในพันธสัญญาเดิม เหตุการณ์ในนั้นเกิดขึ้นตั้งแต่ประมาณ 586 ปีก่อนคริสตกาลถึงประมาณ 535 ปีก่อนคริสตกาล บาบิโลนเป็นสถานที่ — หนึ่งในประเทศเพื่อนบ้านของอิสราเอลซึ่งกำลังยึดครองอิสราเอลในช่วงเวลานี้ ดาเนียลเป็นชายชาวอิสราเอลที่ได้รับความไว้วางใจจากกษัตริย์บาบิโลนเพราะความสามารถในการตีความความฝันที่เรารู้จักเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว แม้ว่าดาเนียลจะให้เครดิตพระเจ้าทั้งหมด ด้วยเหตุนี้ ดาเนียลจึงได้รับมอบหมายให้ดูแลทั้งจังหวัด ซึ่งเขาพาชายสามคนชื่อชาดรัก เมซาค และอาเบคเนโกมาด้วย หรือตามที่พวกเขาเรียกใน **Veggie Tales: Rack, Shack และ Bennie**

บทที่ 3 มุ่งเน้นไปที่ผู้ชายสามคนนี้ ในสองสามข้อแรกของบทที่ 3 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์สร้างรูปปั้นจากทองคำและสั่งให้ทุกคนกราบไหว้ทุกครั้งที่ได้ยินเพลงนมัสการเริ่มขึ้น สิ่งนี้มีขนาดใหญ่มาก — สูง 90 ฟุต และกว้างเกือบ 15 ฟุต ใครก็ตามที่ไม่ก้มลงต้องเผชิญกับผลที่ตามมาของการถูกโยนลงไปในเตาไฟ นี่ไม่ใช่กองไฟในสวนหลังบ้าน มันเป็นเตาหลอมอุตสาหกรรม ด้วยเหตุนี้ เรามาดู **3:8-12...**

ดังนั้นคนเหล่านี้ที่ภักดีต่อเนบูคัดเนสซาร์จึงชี้ให้เห็นว่าชาวอิสราเอลทั้งสามคนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเขา
ภาษาอราเมอิกในข้อ 12 (จำไว้ว่าคานีเอลบางส่วนเขียนเป็นภาษาอราเมอิกแทนที่จะเป็นภาษาฮีบรู)
ผู้กล่าวหาบอกกษัตริย์ว่าคนเหล่านี้ "อย่า *pelach* เทพเจ้าของคุณ" – และ *pelach* (peh-LAHK)
หมายถึงการรับใช้ลัทธิที่อุทิศตนและสุดหัวใจ ชายเหล่านี้ไม่เพียงแต่ระงับท่าทางโค้งคำนับรูปปั้น
แต่พวกเขากำลังระงับความจงรักภักดี

สิ่งที่น่าสนใจคือในข้อ 8 ที่กล่าวว่าพวกเขา "ประณาม" ชาวยิว ชาวอราเมอิกกล่าวว่าพวกเขา "กินชิ้นส่วน"
ของชาวยิว ซึ่งเป็นสำนวนสำหรับการใส่ร้าย
(สำนวนเป็นหนึ่งในสิ่งที่แปลกยากที่สุดเนื่องจากความเข้าใจทางวัฒนธรรมของสำนวนในภาษาต้นฉบับที่ไม่มีอยู่ในสำนวน
ที่สอง) ชายเหล่านี้ไม่เพียงแต่รายงานเกี่ยวกับชายทั้งสามคนเท่านั้น พวกเขาเกลียดกินมัน
บางทีคุณอาจพบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์บางอย่างที่คุณทำในสิ่งที่กล้าหาญ แต่ก็จบลงด้วยน้ำร้อนอยู่ดี
แน่นอนว่านั่นคือสิ่งที่ทำให้มันกล้าหาญ — มีความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง หากไม่มีความเสี่ยงก็ไม่จำเป็นต้องมีความกล้าหาญ
Shadrack, Meshack และ Abednego อยู่ที่นั่นกับคุณ มาอ่าน **3:13-15** กันเดี๋ยวนี้....

สังเกตสิ่งที่เนบูคัดเนสซาร์ทำที่นี่ เขาเสนอทางออกที่ช่วยรักษาหน้าพวกเขา เขาไม่ได้ มองหา ผู้พลีชีพ แต่เขาต้องการ
การปฏิบัติตาม ประชากรของพระเจ้านับไม่ถ้วนได้เผชิญกับช่วงเวลาแบบนี้

จากนั้น เขาก็ถามคำถามเชิงโวหาร: "พระเจ้าองค์ใดจะสามารถช่วยคุณให้พ้นจากมือของฉันได้"

เนบูคัดเนสซาร์ได้เห็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าแล้วในบทที่ 2 แต่การเห็นไม่เหมือนกับการยอมจำนน
(และเป็นการเปิดเผยและการตีความความฝัน ไม่ใช่การช่วยชีวิตจากไฟ)

เขายอมรับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในฐานะผู้เปิดเผยความฝัน

จากนั้นก็กลับไปสร้างอาณาจักรของเขาตามเงื่อนไขของเขาเอง นั่นเป็นการตอบสนองของมนุษย์มาก

บ่อยแค่ไหนที่เราสรรเสริญพระเจ้า รับรู้พระคุณและการให้อภัยของพระองค์ อ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน และอื่นๆ ...

และไม่กี่นาที/ชั่วโมง/วันต่อมาเราก็จมอยู่กับพฤติกรรม ความสัมพันธ์ หรือกิจกรรมที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์?

บางทีเราอาจไม่แตกต่างจากเนบูคัดเนสซาร์มากนัก และนักวิชาการเชื่อว่าบทที่ 3 ที่นี้น่าจะ *หลายปี* หลังจากบทที่ 2

ดังนั้นจึงไม่ใช่ในวันหนึ่งเขาจะเกรงกลัวพระเจ้าแห่งจักรวาล และวันรุ่งขึ้นเขาก็วางตำแหน่งตัวเองอยู่เหนือพระเจ้า

แต่คำถามสำหรับชายสามคนนี้ ยังคงอยู่:

พวกเขาจะปล่อยให้ความเกรงกลัวพระองค์ยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้าของพวกเขาหรือไม่? เรามาอ่าน **3:16-18...**

ที่นี่เราเห็นความกล้าหาญของชายสามคนนี้ พวกเขาตระหนักถึงการเรียกร้องในชีวิตของพวกเขาให้ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ให้ดำเนินชีวิตตามที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขา และเมื่อเผชิญกับการข่มเหงและแม้กระทั่งความตาย

ในข้อ 18 เราเห็นวลีสั้น ๆ นี้: "แต่ถึงแม้พระองค์จะไม่ทรงทำ" ในภาษาอราเมอิกมีสองคำ: *ve-hen la*'.

ในหลาย ๆ ด้าน คำสองคำนี้เป็นหัวใจทางศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์ทั้งหมดนี้

ชายทั้งสามยอมรับว่าพวกเขาอาจได้รับการปลดปล่อยจากกองไฟ หรือไม่ก็ได้

พวกเขาปล่อยให้มันอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า แต่พวกเขา *จะไม่* นมัสการรูปเคารพของกษัตริย์ และพวกเขา *จะไม่* ปล่อยให้ความกลัวของพวกเขาใหญ่กว่าพระเจ้าของพวกเขา

นี่คือศรัทธาของมารดาจริงๆ (และพ่อ... แต่ "วันพ่อ" จะเหลืออีกไม่กี่สัปดาห์) **ความเชื่อในข้อ 18 –**

ความเชื่อที่กล่าวว่า "แต่ถ้าเขาไม่ทำ" – นี่คือการเชื่อของแม่ มันเป็นศรัทธาของผู้ที่อธิษฐานเผื่อลูกหลานมาหลายปี

อาจจะหลายทศวรรษ โดยไม่มีการรับประกัน เป็นศรัทธาของแม่ที่ฝังลูก แต่ก็ยังตื่นขึ้นมาในเช้าวันอาทิตย์

เป็นศรัทธาของคุณยายที่ปลุกเมล็ดพันธุ์ให้กับหลานที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาสู่ความเชื่อ

มันเป็นศรัทธาของผู้ที่อยากเป็นแม่ แต่มันไม่ได้เกิดขึ้น นั่นคือศรัทธา "แต่ถ้าไม่ใช่"

มันคือการวางใจพระเจ้าผู้มีค่าไม่ว่าพระองค์จะส่งมอบตามไทม์ไลน์ของเราหรือไม่

และเราเห็นศรัทธาแบบนั้นในแม่และในผู้ชายสามคนนี้ ขอต่อด้วย **3:19-23...**

สังเกตรายละเอียดที่พระคัมภีร์ให้เรา: พวกเขาถูกโยนลงไปกองไฟ และสวมเสื้อผ้าทั้งหมด — เสื้อคลุม

กางเกงขาว ผ้าโพกหัว และเสื้อผ้าอื่นๆ ทำไมถึงมีรายละเอียดเช่นนี้? เพราะในไม่กี่ข้อ

ทุกรายการในรายการนั้นจะออกมาโดยไม่ได้รับอันตรายโดยสิ้นเชิง ไม่ได้ร้องเพลงด้วยซ้ำ ไม่มีกลิ่นเหมือนควันด้วยซ้ำ

ข้อความนี้เจาะจงเกี่ยวกับสิ่งที่เข้าไปเพื่อให้เราเข้าใจปาฏิหาริย์ของสิ่งที่ออกมา คา **เนียล 3:24-25...**

ดังนั้นสองสิ่งที่ไม่คาดคิดที่นี่ ประการแรก ผู้ชายที่ถูกมัดตอนนี้หลวมและสมบูรณ์อยู่ในกองไฟ โชษาดและยืนอยู่

แน่นอนว่านี่เป็นสิ่งที่น่าทึ่งและไม่คาดคิด

สิ่งที่คาดไม่ถึงก็คือมีผู้ชายสี่คนอยู่ในเตาเผา

กษัตริย์สังเกตเห็นสิ่งนี้และเริ่มร้องเพลงที่คณะนักร้องประสานเสียงของเราร้องก่อนหน้านี้ ตกลง... เขาไม่ทำอย่างนั้น

เขากล่าวว่าชายคนที่สี่ "ดูเหมือนบุตรของเทพเจ้า"

นี่คือภาษาวัฒนธรรมนอกรีตของบาบิโลนและเราไม่ควรคาดหวังสิ่งอื่นใด อยากรู้ก็ตาม

สิ่งที่เขาเห็นคือการสถิตของพระเจ้าในเตาเผากับชายทั้งสามคน

คริสเตียนตลอดประวัติศาสตร์ได้ตีความว่าเป็นการปรากฏตัวก่อนคริสต์มาสของพระเยซู
ไม่ว่าคุณจะลงจอดในระดับความเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับชายคนที่ลื่นไพล่หรือไม่ก็ตาม
ประเด็นทางศาสนศาสตร์ที่ระบุไว้นั้นชัดเจน: พระเจ้าอยู่กับพวกเขาในทางใดทางหนึ่ง
พระเจ้าไม่ได้ทรงเผ่าดูไปจากระยะไกล พระองค์ทรงเข้าไปกับพวกเขาและกับเรา
ไม่ว่าเขาเผาใดที่คุณรู้สึกว่าคุณอยู่ในนั้น

และถ้าคุณต้องการเห็นสิ่งนั้นชัดเจนที่สุดในพระคัมภีร์: คู่มือไม้กางเขน

พระเยซูทรงเข้าสู่ความทุกข์ทรมานของมนุษย์อย่างเต็มที่ พระองค์ไม่ทรงได้เราจากระยะที่ปลอดภัย เขาเข้าไป
ผู้ที่เดินไปกับผู้คนของเขาในกองไฟในที่สุดก็เดินเข้าสู่ความตาย — และเดินออกไป ปล่อยให้หลุมฝังศพว่างเปล่าอีกครั้ง
ตอนนี้ **3:26-27**

ดังนั้นพวกเขาจึงออกมาและ ไม่มีแม่แต่กลิ่นไฟติดตัว บางคนผ่านความทุกข์ทรมานที่แท้จริงและยึดเชื้อโดยไม่มี
"กลิ่น" ของมัน — ไม่มีความขมขื่น ไม่มีการเหยียดหยาม ไม่มีการกีดกันของศรัทธา พวกเขาอยู่ในกองไฟ
แต่ไฟไม่ได้กำหนดพวกเขา พระเจ้าแห่งเตาเผาทรงรักษาพวกเขาให้สมบูรณ์ เราทุกคนน่าจะรู้จักใครสักคนแบบนั้น:
คนที่ตัวตนถูกห่อหุ้มด้วยพระเยซูมากจนความท้าทายและความยากลำบากและความเจ็บปวดของโลกไม่ยึดติดหรือกำหนด
พวกเขา — พวกเขายังคงใช้ชีวิตด้วยความสุขของคริสเตียนความรักพระคุณความเมตตาและอื่น ๆ
ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา พวกเขาเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้คนอยู่ใกล้ๆ
หวังว่าเราจะพบตัวตนของเราในพระคริสต์ที่แข็งแกร่งมากจนเราดำเนินชีวิตเช่นนั้นเช่นกัน ต่อใน **3:28-30...**

มันเป็นเหตุการณ์ที่น่าอัศจรรย์ ฉันไม่คิดว่าเร็กซ์ แซ็ค และเบนนี่น่าจะชื่นชมเมื่อภรรยาที่ตายแล้ว "จะถูกตัดเป็นชิ้น ๆ
และบ้านของพวกเขาจะกลายเป็นซากปรักหักพังหากพวกเขาพูดต่อต้านพระเจ้า"
แต่สิ่งที่เขาพูดนั้นอยู่นอกเหนือการควบคุมของพวกเขา
ไม่ใช่ว่าเขาให้ออกาสพวกเขาทบทวนหรือแก้ไขสิ่งที่เขากำลังจะพูด
เห็นได้ชัดว่าภรรยาต้องการการให้คำปรึกษาในการเป็นสาวกศิษย์
ผู้เชื่อใหม่ถ้านั้นคือสิ่งที่เราสามารถเรียกว่าภรรยาอยู่ที่นั่น ณ จุดนี้ บางครั้งก็ยุ่งเหยิงแบบนั้น เอ้
ผู้เชื่อมานานอาจยุ่งเหยิงแบบนั้นในบางครั้ง ไม่ว่าชายทั้งสามจะรอดพ้นจากการทำลายล้าง
และพระเจ้าก็พิสูจน์พวกเขาด้วยความซื่อสัตย์ของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม สังเกตคำพูดของเนบูคัดเนสซาร์เองเมื่อเขากล่าวว่า "พวกเขาวางใจในพระองค์" (ข้อ 28)

การปลดปล่อยของพวกเขาเชื่อมโยงกับความไว้วางใจของพวกเขา และเขาตระหนักถึงสิ่งนั้น ตอนนี้

ความไว้วางใจนั้น ไม่ใช่กลไกที่พวกเขาใช้เพื่อควบคุมพระเจ้าและปลดล็อกการปลดปล่อย แต่เป็นท่าทางที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าก่อนที่ผลลัพท์จะเกิดขึ้น ความเชื่อนี้เองที่กล่าวว่า "แต่ถ้าพระเจ้าไม่ทรงทำ" และมองว่าพระเจ้าควรค่าแก่การไว้วางใจและการสรรเสริญ และสง่าราศีไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม

ฉันพูดไปก่อนหน้าว่าเราอาจไม่แตกต่างจากเนบูคัดเนสซาร์มากนัก แต่เราก็ไม่ได้แตกต่างจากสามคนนี้นัก เราทุกคนได้รับการเรียกจากพระเจ้าให้มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และไม่กราบไหว้พระเจ้าอื่น — ไม่ว่าจะป็นรูปปั้นทองคำมนุษย์คนอื่น เงิน ตำแหน่ง หรืออำนาจ... รายการดำเนินต่อไป เราทุกคนมีทางเลือกเดียวกัน: จะดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของหรือมีชีวิตอยู่เพื่ออย่างอื่น

อย่างไรก็ตาม พวกเราหลายคนต้องดิ้นรนเพื่อทำตามการเรียกของพระเจ้า ดูเหมือนจะเลี้ยวเกินไป เราเล่นอย่างปลอดภัย เราต้องการความสะดวกสบาย เราต้องการลดความเสี่ยงและลดความกลัว เราทำรายการ — ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม — ว่าทำไมเราถึงไม่สามารถทำตามการเรียกของพระเจ้าได้: เวลาไม่เพียงพอ เงินไม่เพียงพอ พรสวรรค์ไม่เพียงพอ พลังงานไม่เพียงพอ "เต็มในช่องว่าง" ไม่เพียงพอ เก้าเกินไป เด็กเกินไป เลี้ยวเกินไป

แต่ถ้าเราใส่ความกลัวทั้งหมดเหล่านั้นไว้ที่ด้านหนึ่งของแผ่นกระดาษ และอีกด้านหนึ่งเขียนว่า 'พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์' — งบดุลจะให้คำแนะนำในความโปรดปรานของพระเจ้า คำถามคือ: เราเชื่อถือสิ่งนั้นจริงหรือ?

เมื่อฉันอายุ 22 ปี... ดั้งนั้น 10 หรือ 11 ปีที่แล้ว... ฉันสอนชั้นเรียนโรงเรียนวันอาทิตย์สำหรับเด็กอายุสามขวบ ฉันคิดว่ามันเป็นสิ่งที่น่ากลัวที่สุดที่ฉันเคยทำมาจนถึงจุดนั้นใน ชีวิต หัวอันดับแรกอย่างแน่นอน แน่แน่นอนว่ามันมีความรู้สึกกลัวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เกี่ยวข้องกับมันที่ฉันเคยประสบมา (ฉันกลับมาเชื่อมความรู้สึกเหล่านั้นอีกครั้งเมื่อฉันสอนชั้นเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-5 ที่นี่เมื่อสองสามเดือนก่อน!) ฉันไม่รู้ว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่ ฉันเป็นแค่นักเล่นสกีหลังจบวิทยาลัยในชั้นวัลเลย์ 'ไอดาโฮ... และฉันถูกขอให้สอนชั้นเรียนนี้ ฉันถูกถามล่วงหน้าหนึ่งสัปดาห์หรือมากกว่านั้น ดั้งนั้นฉันจึงมีเวลาเตรียมตัว แต่เมื่อฉันก้าวเข้าไปในห้องเรียน ฉันรู้สึกเหมือนกำลังก้าวเข้าไปในเตาเผาที่ลุกเป็นไฟ ถ้าฉันถูกขอให้สอนเด็ก ๆ เหล่านี้ให้เล่นสกี ฉันก็สามารถทำได้ในพริบตา ให้เวลาฉันสามหรือสี่ชั่วโมงบนหิมะกับพวกเขา แล้วฉันจะให้พวกเขาทุกคนนั่งลิฟต์เก้าอี้ แต่นี่เป็นสัตว์ที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง มันเป็นช่วงเวลาของการพูดว่า "ใช่" กับพระเจ้าและ "ไม่" กับความกลัวของฉัน แต่นั่นอาจจะไม่อยู่ที่นี้ถ้าฉันไม่ได้ทำอย่างนั้น การสอนในชั้นเรียนนั้นปลูกเมล็ดพันธุ์ที่ทำให้ฉันมีส่วนร่วมในชีวิตของคริสตจักรในรูปแบบใหม่และดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าอย่างกล้าหาญมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม:

บ่อยครั้งที่เราปล่อยให้ความกลัวของเราชนะวันเพราะความไว้วางใจในพระเจ้าของเราน้อยเกินไป ความกลัวของเรายิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า ฉันสามารถแบ่งปันเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งนั้นจากชีวิตของฉันได้เช่นกัน — การเป็นผู้นำคริสตจักรนี้ ในฐานะสามีและพ่อ และอื่นๆ เมื่อเราปล่อยให้ความกลัวของเราใหญ่กว่าพระเจ้า

ดังนั้น: พระเจ้าของคุณใหญ่แค่ไหน? ถ้าคุณถามฉัน — และให้สร้างทำเป็นหรือสักครู่ที่คุณถามฉัน —

ฉันจะบอกคุณว่าพระเจ้าของฉันใหญ่แค่ไหน พระเจ้าของฉันใหญ่ *มาก*:

- พระเจ้าของฉันคืออัลฟาและโอเมก้า — จุดเริ่มต้นและจุดจบ
- พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงฤทธิ์เดช รอบรู้ และทรงรักทุกสิ่ง
- พระเจ้าของฉันตรัสจักรวาลทั้งหมดให้เป็นอยู่ด้วยคำพูด
- พระเจ้าของข้าพเจ้าสามารถแยกทะเลแดงได้
- พระเจ้าของข้าพเจ้าประทานมานาจากสวรรค์
- พระเจ้าของข้าพเจ้าทำให้น้ำออกมาจากก้อนหิน
- พระเจ้าของข้าพเจ้าทำให้คนง่อยเดินและคนตาบอดมองเห็น
- พระเจ้าของข้าพเจ้าพระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งใหม่
- พระเจ้าของข้าพเจ้าได้บังเกิดเป็นมนุษย์และสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเรา
- พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงยกโทษให้ข้าพเจ้าจากบาปทั้งสิ้นของข้าพเจ้า
- พระเจ้าของข้าพเจ้าสามารถนำชีวิตออกจากความตายได้
- พระเจ้าของข้าพเจ้าลุกขึ้นบนไม้กางเขน
- พระเจ้าของฉันถูกใส่ไว้ในหลุมฝังศพ
- พระเจ้าของข้าพเจ้าก็เดินออกจากอุโมงค์นั้น

นั่นคือความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของฉัน และนั่นยิ่งใหญ่มากกว่าความกลัวใดๆ ที่ฉันจะเผชิญในชีวิตนี้หรือชีวิตที่จะมาถึงแล้วคุณล่ะ? พระเจ้าของคุณและความไว้วางใจของคุณที่มีต่อพระองค์นั้นใหญ่แค่ไหน? ยิ่งใหญ่กว่าความกลัวของคุณ?

เราได้เห็นมันในมารดา ยาย

และสตรีแห่งศรัทธาในคริสตจักรของเราและในครอบครัวของเราที่เดินผ่านไฟด้วยพลังอันเงียบสงบและความรักอันแรงกล้า และความไว้วางใจอย่างลึกซึ้งในพระเจ้าที่พวกเขาไม่สามารถควบคุมไทม์ไลน์ได้ ผู้อธิษฐานมานานหลายทศวรรษ

ใครลุกขึ้นเมื่อพวกเขาไม่รู้สึกอยาก ผู้ที่ไปโบสถ์และเปิดพระคัมภีร์และอธิษฐานเดิมๆ ทุกปี ไม่ใช่เพราะพวกเขามีการรับประกัน แต่เพราะพวกเขารู้ว่าพระเจ้าของพวกเขามีค่าควร ความเชื่อของพวกเขาดูเหมือนข้อ 17 และ 18 มาก: "พระเจ้าที่เราใช้สามารถช่วยเราให้รอดได้ แต่ถึงแม้ว่าเขาจะไม่... เราจะไม่ปรนนิบัติหรือบูชารูปปั้นทองคำที่ท่านตั้งไว้"

สำหรับพวกคุณที่วันนี้ยากลำบาก — แม่เสียชีวิต หรือลูกๆ อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า หรือผู้ที่ไม่เคยมีแม่ที่คุณต้องการ — ฉันต้องการให้คุณได้ยินสิ่งนี้เช่นกัน: พระเจ้าในพระคัมภีร์ ผู้เป็นพระเจ้าเหนือขุนนางและกษัตริย์เหนือกษัตริย์ เป็นพระเจ้าที่เดินเข้าไปในไฟ เขาไม่ได้เผาคูจากภายนอก เขาเป็นรังที่สี่ในเตาเผากับคุณ และถ้าคุณอยู่ในกองไฟในวันนี้ คุณไม่ได้อยู่คนเดียว พระเจ้าทรงห่วงใยคุณ รักคุณ และอยู่กับคุณ

สำหรับเราทุกคน:

พระเจ้าทรงเรียกคุณให้ดำเนินชีวิตอย่างกล้าหาญเพื่อพระองค์ที่ไหน? การเสพติดดูเหมือนจะปลอดภัยและสบายกว่าการเป็นอิสระจากมันหรือไม่? ความ เหวง คู เหมือน จะ ปลอดภัย กว่า การ เสี่ยง ใน การ ร่วม ศึกษา คัมภีร์ ไปเบซิล หรือ กลุ่ม อธิษฐาน ใหม่?

ความเย่อหยิ่งขัดขวางไม่ให้คุณมีความเห็นอกเห็นใจและเห็นมุมมองของผู้อื่นและเข้าใจความเจ็บปวดใจของพวกเขาหรือไม่? อะไรอยู่ในรายการความกลัวที่ขัดขวางไม่ให้ท่านก้าวไปข้างหน้าในการติดตามพระเยซูและรับใช้ มีเพื่อนอยู่นอกอาณาจักรของพระเจ้าหรือไม่ และความกลัวบางอย่างขัดขวางไม่ให้เจ้านำพวกเขาเข้าสู่ราชอาณาจักร?

พระเจ้าของเรา สามารถช่วยเราให้รอดได้ และแม้ว่าเขาจะไม่ทำเช่นนั้น

หรือมันเกิดขึ้นในลักษณะและเวลาที่เราไม่เคยคาดคิดมาก่อน — เราไม่ต้องการก้มหัวต่อคนอื่น

พระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่คู่ควรกับการสรรเสริญ การอุทิศตน และความไว้วางใจของเรา ฉันคิดว่าลึกๆ

ภายในเราทุกคนมีความรู้สึกที่ว่าพระเจ้ากำลังเรียกเราให้ดำเนินชีวิตอย่างกล้าหาญมากขึ้นเพื่อพระองค์ในทางใดทางหนึ่ง

หากคุณไม่มีความรู้สึกนั้น ฉันได้ยินที่จะบอกคุณ: เขากำลังเรียกคุณมาที่นี่

แต่บ่อยครั้งที่เราปล่อยให้ความกลัวของเราครอบงำเรา

และเราจบลงด้วยการใช้ชีวิตเพื่อพวกเขามากกว่าที่จะมีชีวิตเพื่อพระเจ้า ชาครีค เมซาค

และอาเบคเน โกแสดงให้เราเห็นว่าเราไม่จำเป็นต้องก้มลงต่อความกลัวเหล่านั้น แต่เราสามารถเผชิญหน้ากับพวกเขา

ให้พระเจ้าเป็นพระเจ้า และนำพระสิริมาสู่พระองค์ในไฟ มาอธิษฐานกันเถอะ... อาเมน